

CANVIS

Hi ha vegades que vas al llit i somies coses que de trellat no en tenen gens, però aquests últims dies sempre fantasie sobre el mateix: em trobe a la vora d'un precipici, pel meu cap passen les opcions de tirar-me al buit (ja que no es veu de cap manera que pot haver allà baix) o seguir endavant, amb la difícil vida que porte. Crec que tot el que estic sofrint a la vida, ja em persegueix fins i tot en somnis. L'altre dia quan vaig anar al psicòleg em va recomanar que escriguera tot allò que em passés i que sentís. Ell mateix va dir: " És una manera útil perquè comences a voler la teua vida, buscant en totes les teues experiències allò millor". Però sincerament, de poc està servint-me, trobe jo. Així que en compte de recordar tot el que m'ha passat durant el dia, crec que vos contaré com va començar tot, encara que siga d'una manera breu.

Aleshores tindria tan sols 12 anys. O tal vegada 13, però no és informació rellevant. En ambdues edats els xiquets o joves o adolescents, o allò que siguen, solen trobar-se rodejats d'amics els quals són els únics que els fan cas i amb qui són persones suportables. És ací on trobem la primera diferència. No tenia cap amic. Cap. Però això per a mi ja era cosa superada. Havia crescut així, sense cap amic en el qual jugar i pensareu "quina cosa més estranya" però és així i vos assegure que no he sigut el primer ni seré l'últim. El motiu d'aquest fet es trobava a casa. Ma mare, al poc de temps de nàixer jo, va perdre a qui, suposadament, era el meu pare. Des d'aleshores, ma mare ja no ha sigut la mateixa (segons m'han contat). La tristor i la soledat poc a poc van anar apoderant-se d'ella; i de quina manera em va afectar açò? Doncs que ella sempre volia que estigués a casa, no em permetia, ni tan sols els divendres, disfrutar d'una vesprada al parc amb els que serien els meus futurs amics. Però a dia de hui, tinc la sort de poder disfrutar de l'amistat de Pere. Ell sempre està al meu costat, sempre que el necessite, ell està per a tot. He de dir que l'amistat és fascinant, i tant de bo l'haguera pogut disfrutar sempre, però no tots tenen el privilegi.

Com he dit abans, el fet de no tindre amics tampoc és una cosa que em produira mal de caps (ara que ja sé què és tindre'n un, potser que sí). Sobre eixa difícil edat, va ser quan els meus companys van començar a dirigir-se a mi d'una manera indeguda, el que ve a ser, insultar-me. Però la cosa no es quedà ací. Així va

ser com va començar. Va acabar amb el que només eixir de classe, entre dos o tres m'agafaven i em pegaven, de vegades eren tan sols dos o tres patades, però altres podien estar fins vint minuts, que es diu prompte. Va ser passats dos anys, amb la visita d'uns oncles meus, germans de ma mare, que viuen a Àustria, quan es va descobrir tot allò. Durant aquests 730 dies vaig ser incapaç de contar-li res a ningú, i encara em resulta difícil acceptar que vaig ser maltractat pels meus propis companys de classe, aquells que havien crescut al meu costat. Dos anys són moltes setmanes, i encara més dies. Aquell trauma encara l'arrastre fins a dia d'avui. Ara em resulta impossible fer amics, sóc incapaç, i no és perquè tinga ja la moral ben alta, sinò per la por. Por a ser rebutjat, por a no ser la persona esperada, por a l'existència.

La història de Pere és semblant, d'ací que siguem tan bons amics, ens entenen l'un a l'altre, sabem allò que volem, allò que desitgem; ens complementem bé. A ell el vaig conèixer un matí, en un dels tants dies que he estat ingressat a l'hospital. Havia intentat llevar-me la vida la nit anterior prenent-me tots els antidepressius que ma mare hi tenia, encara que la cosa va eixir fallida perquè ella encara no s'havia pres el de la nit i de seguida es va assabentar del que havia fet: em va trobar estès al terra de la meua habitació. El vaig conèixer jo a ell primer. I com es fa això?, doncs ell va ser el meu company a l'habitació durant una setmana (el temps que hi vaig romandre per l'hospital) i els primers tres dies ell es trobava en coma, també s'havia intentat llevar la vida, però no sé exactament què va fer, mai m'he vist capaç de preguntar-li-ho, trobe que ell encara és molt més dèbil que jo. Durant aquests escassos dies vaig estar contant-li tot el que m'havia passat, érem com amics, encara que ell no sapera res. Quan va despertar l'amistat va sorgir sola, no sabia com explicar-ho, no sé, començàrem a parlar, a somiar junts, passant les hores. Ell va estar ingressat durant dos mesos, i es que tenia un xicotet problema al pulmó, però va saber superar-lo. Llavors cada dia, el vaig anar a visitar, li ho contava tot. L'alegria de tindre per fi un amic amb qui compartir les coses no era mesurable a res. Crec, encara millor, assegure, que ell també sentia eixa felicitat: se li veia en el somriure, en la brillantor dels ulls.

Però fa un parell de mesos, em va dir que el problema al pulmó mai l'havia superat del tot. Tenia càncer i la cosa s'havia complicat: del pulmó al principi li havia passat al fetge, i ara pareixia que també en tenia a l'estómac. Em va dir que no sabia exactament que li quedava de vida, però a jutjar el seu aspecte (que en els

darrers mesos havia estat empitjorant notablement, però jo no en sabia el motiu) no en tenia molta per disfrutar. El cel em va caure damunt. No m'ho acabava de creure: com una persona tan jove pot passar per tot aquest calvari. Em preguntava quin mal havia fet ell. Tal vegada estimar amb massa ànsia a tots els seus sers estimats. Sabia que anava a ser difícil, però si anava a ser-ho per a mi, no m'imagine per a ell. Saber que la fi està ací, però no saber quan s'acabara tot, quan tancaràs els ulls i no els tornaràs a obrir per veure a totes les persones estimades. Així que vaig decidir que Pere passaria els millors moments de la seua vida.

Primerament, se'm va acudir dur-lo a una xicoteta cala prop d'Altea. Sé que era hivern, però eixe era el seu humil somni. Sempre deia que li fascinaven aquelles xicotetes platges en les quals et pots evadir d'aquest món. Es va posar molt feliç. Ambdues famílies vam disfrutar d'un dia molt primaverenc i inoblidable.

Després, amb l'obertura del tren que va des de Barcelona fins a París vam decidir passar un parell de dies a la ciutat comtal: visitant la Sagrada Família i passejant hores i hores per les Rambles. Després vam prendre camí cap a París, una de les ciutats més boniques que pots visitar, i que no volia que Pere se n'anara d'aquest món sense haver visitat des de la Torre Eiffel fins als Camps Elisis. Una setmana vam passar i merescuda després de quasi sis hores en tren. Però va ser inoblidable, com totes les coses que férem junts.

Setmanes després Pere ens va deixar. Em trobava destrossat però satisfet al mateix temps. Sé que és estrany, com tot a la meua vida, però també em sentia així perquè durant els seus últims dies havia fet allò que sempre havia desitjat. No sols va ser visitar una xicoteta cala o passejar per les ciutats de Barcelona o París, sinó passar eixos dies en les persones que més volia, sentir-se volgut. Sé que el trobaré a faltar, més del que jo mateix em puga imaginar, ha sigut fins a dia d'avui el meu únic amic, sols espere que durant aquest llarg recorregut de vida que em queda puga trobar-ne encara de més que siguen la meitat de bons que ell.

La seua pèrdua va ser un punt d'inflexió a la meua vida. Encara no vos he dit res, però ell, dies abans de morir, em va escriure una carta, que sa mare em va enviar sobre una setmana després. En ella, a part de donar-me les gràcies per tot allò que havia fet per ell i de dir-me tot el que m'estimava, em va proposar un canvi: agafar-ho tot i anar-me'n a començar la universitat a Itàlia, ja fóra amb ma mare i el seu nou nuvi, Joan, que per a mi ja era com un pare, o sense ells. Doncs allí començaria una vida nova i diferent, seria una altra persona que ningú coneixeria i

podria ser un nou Jordi (per cert, aquest és el meu nom, que crec que durant tota la història no l'he anomenat). En aquesta carta, em deia que havia sigut el seu somni quasi des que tenia consciència, passejar per les grans avingudes de la preciosa Roma i perdre el temps en qualsevol racó d'aquesta. Tant de bo ho haguera sabut abans; l'haguera dut a passar el seu últim estiu no sols a la ciutat de Roma, sinó que també haguérem visitat altres com Florència, Milà, Venècia, Nàpols, i totes les que ens haguérem proposat; així ja no hauria sigut el seu somni impossible, com m'escrivia a la carta.

Després de llegir-la, vaig estar durant mesos cavil·lant si devia seguir el seu consell, però no em veia amb les suficients forces d'abandonar la meua ciutat, de deixar de passar per tot els llocs que ambdós junts havíem passat. Així que no, no vaig anar. El primer any, com tenia previst vaig acudir a la universitat de València, a casa em sentiria millor vaig pensar, rodejat no sols pels meus pares, sinó de tota la meua família i la seua. Pensava que els mals moments es passarien amb més facilitat. Tal vegada sí, però els remordiments que em recorrien el meu interior no. Cada dia pensava que havia traït el meu amic no fent cas a allò que em deia en la carta. Però no sols va ser això, el fet d'haver amagat la carta als meus pares tampoc és que em fera sentir massa bé. Així que després de tres mesos d'universitat, i amb els exàmens trimestrals als nassos, els vaig contar allò de la carta, primer a ma mare; i després al meu pare. Les primeres paraules que els van eixir als dos per la boca va ser com de ximple havia sigut per no haver-li fet cas. M'havia brindat la solució a la meua antiga vida. M'havia posat a la palma de la mà el començament d'una nova; i jo no havia sigut capaç de seguir el seu gran consell, de fer-li una mica de cas, encara que fóra una vegada quan ja no estava. Així que sense pensar-s'ho m'ho van dir: el següents anys els passaria a Itàlia, ja fóra amb ells o sense. L'idioma no era un greu problema, l'italià no era una llengua molt complicada i no tindria molta dificultat en aprendre-la, o sincerament, allò és el que esperava.

Ens vam passar tot l'estiu aclarint papers i buscant treball. Vam tindre sort, i tant ma mare com mon pare en van aconseguir un. Jo, amb dur treball, vaig aconseguir que em donaren ajudes per a l'estudi a l'estranger. I, a pesar de totes les dificultats que ens vam trobar al camí, en Setembre hi estàvem els tres vivint a Setteville, una de les ciutats dormitori de Roma.

Després de quinze llargs anys, aquí em trobe jo, vivint des de fa cinc anys a Nàpols, lloc d'on és la meua dona. A més, ja sóc pare d'un nen al qual li diuen Pere,

no podia faltar que després de tot el que havia estimat a aquell jove no el recordara d'una manera bonica durant tota la meua vida,i és que el meu fill, de moment, ho era tot per a mi, i dic de moment perquè prompte ho tornaré a ser pare d'un altre xiquet o xiqueta, encara que espere que siga una xiqueta, que després tan d'homenet per casa no serà bo.

Tota la felicitat que avui m'envolta no haguera sigut possible si no l'haguera tingut a ell. Va fer que la meua vida pegara un gir de tres cents seixanta graus i sempre li estaré agraït, allà on estiga.